

Але Шевченко передусім геніальний ліричний поет, і як на засадничу детермінанту його індивідуального стилю вкажемо наостанок на те, що його універсальність існує й розкривається переважно в ліричному діапазоні. Її безпосередній предмет, її “матерія” — не в предметно-тематичній широті і багатогранності відображення реальностей життя, а передусім у вираженні реакції поета на ці реальності, його перечування й переживання, медитації й інтерпретації. Адже покликання лірики, за класичним визначенням Гегеля, полягає в тому, щоб “замість зовнішньої реальності речі дати їй присутність і дійсність у суб'єктивній душі, у досвіді серця і в рефлексії уявлення, а отже, дати зміст і діяльність самого внутрішнього життя”²⁹. Тому, за тим же Гегелем, “у центрі ліричної поезії має стояти ліричний конкретний суб'єкт, поет, він і становить справжній зміст ліричної поезії”³⁰. А це, зрештою, означає, що масштабність ліричної поезії, її універсальність залежить від масштабу, від багатства й значущості внутрішнього світу поета, ліричного героя, зокрема від того, наскільки він “у досвіді серця і в рефлексії уявлення”, у своєму самовираженні охоплює й виражає життя своєї епохи та свого народу. Саме такою і є поезія Шевченка — напрочуд внутрішньо масштабним та інтенсивним поетичним вираженням, через глибоко особистісне самовираження, усього огрому феномена України, її сучасного життя й історії, характеру й ментальності її народу. У цьому, зрештою, і полягає сутність і основна проблема стилю Шевченка.

²⁹ Гегель Г.В.Ф. Эстетика: В 4 т. — Т. 3. — М., 1971. — С. 492.

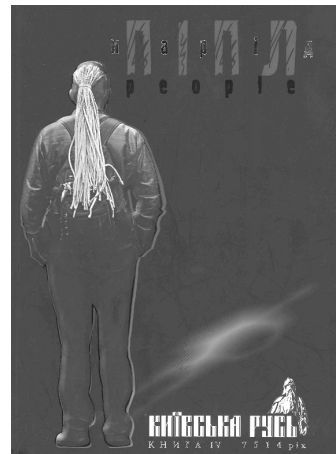
³⁰ Там само. — С. 510.

Наші презентації

Київська Русь. — 2006. — IV (Піпл).

Відкривається вступним словом Д.Стуса (“Піпли”), М.Скиби (“Як топос надії”) та О.Забужко (“Не дві, а десять тисяч”). Поезія представлена перекладом знакової поеми Т.С.Еліота “Порожні люди” (вперше — Ф.Неуважного й В.Коротича, втретє — неопублікований — Л.Герасимчука), виконаним І.Андрусюком і К.Борисенко, із післямовою М.Стріхи. Проза — романом “24:33:42” Л.Денисенко (післямова Т.Щербаченко) та оповіданням Л.Таран “Звичайна історія” в “Забороненій зоні”, оповіданнями Г.Сіхарулідзе й Р.Мішвеладзе в перекладі Р.Чілачави та асоціативним триптихом “Омен-5” І.Роздобудько.

Творчості С.Жадана присвячені статті О.Михеда “Невловимий лівий марш у чотирьох частинах”, а останнім виданням Г.Пагутяк “Королівство” та П.Яценка “Повернення придурків” — “Послідовна “незрілість” Є.Поветкіна. Видання “Масонство і музика” представляє М.Ходоровський, а роздуми про Час — Н.Гаук. Уміщено також відгуки Марічки Набоки на “Антологію японської “класичної” поезії. Танка. Ренга (VIII — XV ст.)” та “Збірку старих і нових японських пісень. Поетична антологія (905 — 913 pp.) “КОКІН-ВАКА-СЮ” (“КОКІН-СЮ”) у перекладі І.Бондаренка; М.Гримич — на “Фатальні маршрути” Ж.Назаралієва; А.Кокотюхи — на “Убій Юлю” Ю.Рогози та “Убити Ющенка!” Ж. де Вільє (пер. Є.Кононенко); про альбом-путівник “Битий шлях, або Україна, якою ми її любимо” розмірковує К.Бабкіна. Подано своєрідне есе С.Процюка “На перетині крові й духу”. Завершується це число інтерв'ю головного редактора КРу із М.Гримич (вид-во “Дуліби”) й Л.Фінкельштейном (вид-во “Факт”).

В.Л.